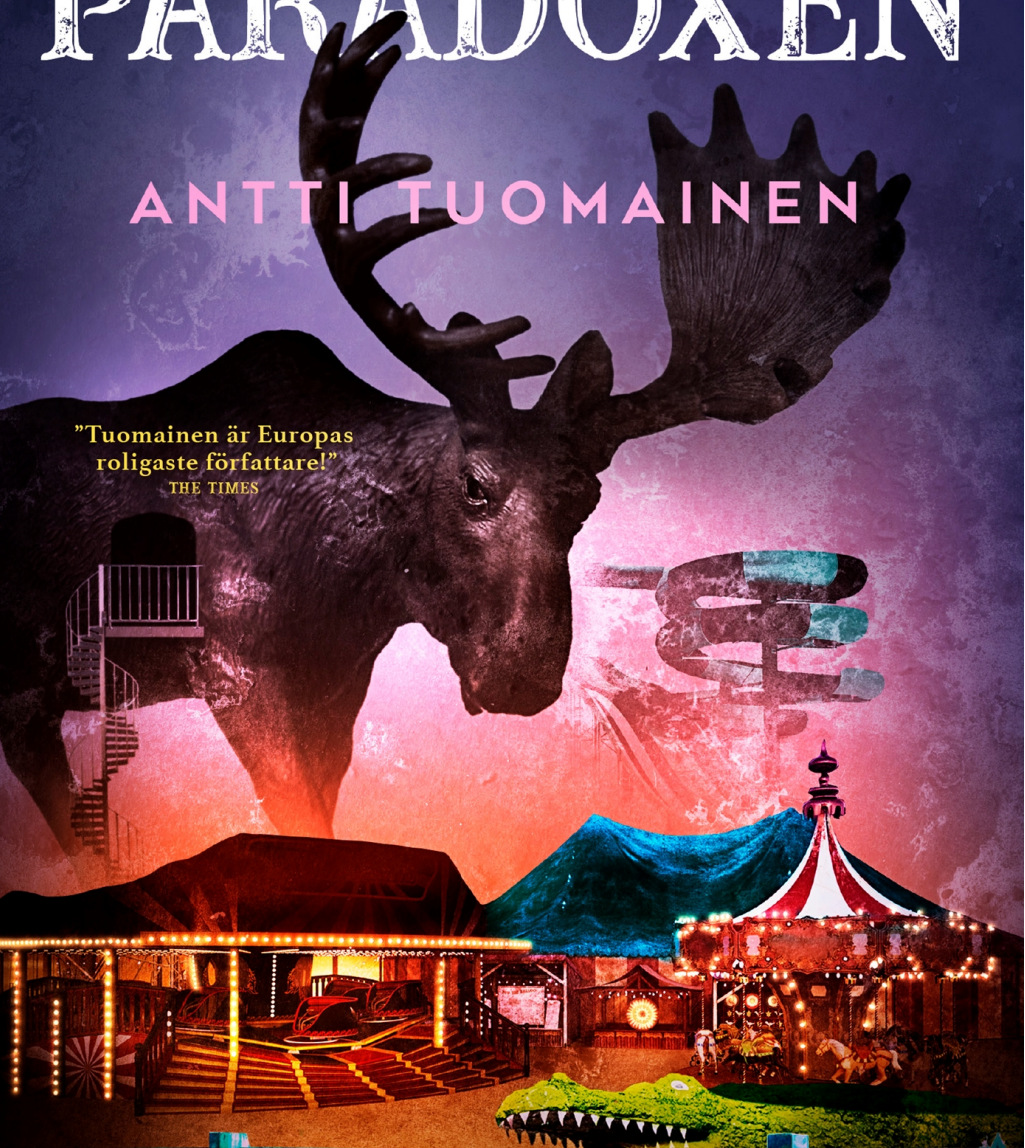

ÄLG PARADOXEN

ANTTI TUOMAINEN

"Tuomainen är Europas
roligaste författare!"
THE TIMES

ROMANUS & SELLING

ANTTI TUOMAINEN

Älgparadoxen

Översättning Emil Johansson

**ROMANUS
& SELLING**

TIDIGARE UTGIVNING PÅ ROMANUS & SELLING AV
ANTTI TUOMAINEN

Kaninfaktorn (2021)

www.romanusochselling.se

ISBN 978-91-89051-94-2

Copyright © Antti Tuomainen 2021

Originalalets titel: *Hirvikaava*

Published by agreement with Salomonsson Agency

Översättning: Emil Johansson

Omslag: Nils Olsson

Inlagebilden av älgen är hämtad från Flaticon.com

Tryck: ScandBook, EU 2022

Till Ann

Nu

Klockan halv elva blir jag klar med den nya budgetkalkylen. På grund av hastigt förändrade förutsättningar har jag blivit tvungen att skära ännu mer i utgifterna och dra tillbaka investeringar som redan har utlysts, men nedskärningarna har gjorts på ett sätt som är jämlikt för alla parter och avdelningar. Min egen lön har jag sänkt till noll. Jag har också upprättat en plan för att bygga upp en ekonomisk krisbuffert för att en situation som den nuvarande – för att inte tala om den fullständiga konkurs vi nyligen hotades av – inte ska upprepas. Att bygga upp en krisbuffert kräver tålamod och måttfullhet över ett tidsspänn på flera år, men med största sannolikhet kommer det en dag att löna sig. De övriga kalkylerna säger alla samma sak: när vi framskrider systematiskt och litar på fakta, klarar vi oss. Det vet jag av egen erfarenhet.

Matematiken har räddat mitt liv, bokstavigt talat. Och det är också precis vad matematiken gör: den räddar. Den ger balans, tydlighet och ro; hjälper en att se hur det verkligen ligger till, berättar hur man ska gå till väga för att ta sig dit man vill. Trots att äventyrsparken befinner sig i en svår situation just nu, ser jag ändå ljuset på framtiden: allt tack vare matematiken och lite god vilja. Min syn på och inställning till det rådande läget har givetvis också förbättrats av att jag har

fått koncentrera mig helt och fullt på att räkna, och att jag har fått göra det i lugn och ro.

De sista kunderna har gått för länge sedan och enligt arbetskalendern har Kristian stängt och låst. På dagarna är bakgrundsbullret från hallen som inhyser själva parken som dånet från ett hav. Nu har det dånet lagt sig; det är fullständigt tyst.

Jag går igenom Excelarket en gång till. Raderna flyter på, kompletterar varandra, slutresultaten stämmer. Jag märker att jag inte direkt kontrollerar siffrorna, utan gör det för mitt eget höga nöjes skull. Kanske är det här precis vad jag behöver efter alla överraskningar och vändningar den senaste tiden: gammal god räkning, förtydligande och klargörande av saker och deras samband. Sedan påminner jag mig själv om att Schopenhauer behöver kvällsmat och kanske någon att prata med (vilket statistiskt sett är ovanligare, men inte helt osannolikt) och stänger tabellen. Jag reser mig ur stolen och blinkar. Ögonen är torra och jag kan nästan känna hur röda de är.

Dörren till korridoren står öppen och jag hör inte heller någonting från Minttu K:s rum: inte hennes sträva, hessa röst i telefonen, ljudet av radion eller några låga snarkningar präglade av *lonkero* och cigaretter. Jag är stel i ryggen och tänker än en gång att jag borde börja motionera, men å andra sidan vet jag inte hur jag skulle ha tid med det. Det verkar inte bättre än att äventyrsparksföretagare aldrig har tid att ta ledigt.

Jag tittar ut genom fönstret en stund utan att se något annat än den tomma parkeringen i novemberatten. Sedan fästs min uppmärksamhet vid parkeringens vänstra kant. Det går några sekunder innan jag inser vad som fångat min uppmärksamhet. Platsen ligger mellan två lyktstolpar och ljuskäglorna sträcker sig bara så långt att de precis når metallen och gummit, därför tar det tid att urskilja föremålet och formerna.

En cykel.

Den står lutad mot sitt stöd och ser ut som en helt vanlig parkerad cykel. Det som ändå känns märkligt på något sätt är cykelns placering. Den är inte förnuftig på något sätt: cykeln står långt borta både från vägen och parkens entré. I själva verket är den långt borta från allt. Jag betraktar den en stund till utan att veta vad det är jag väntar på. Cykeln står i halv-mörker. Till slut konstaterar jag det uppenbara: det är helt enkelt någon som har lämnat den där.

Jag stänger av datorn, tar halsduken och jackan från klädhängaren och sätter på mig dem. Sedan släcker jag lamporna i rummet och går till bakdörren genom den dunkla äventyrsparken. Jag vill inte använda huvudentrén då det alltid krävs flera kontroller och knapptryck för att låsa den igen. Bakdörren är behändigare och snabbare.

Jag kliver ut på lastbryggan, går ner för metalltrappan till bakgården och börjar runda byggnaden. Längre bort hör jag suset från trafiken, ljudet av mina egna fotsteg förstärks nästan i tystnaden.

Natten doftar friskt av den sena hösten, marken är blöt utan att det har regnat. När jag kommer till byggnadens hörn ser jag husets hela vänstra sida och längre fram en bit av parkeringsplatsens vänstra kant. Den här delen av tomten är också den smalaste. Det är nog inte mer än fem meter från husväggen till att asfalten tar slut och marken tvärt faller ner i ett dike för att sedan höja sig lika tvärt till kanten av en liten, luggsliten skogsdunge. Jag går längs byggnadens sida och sträckan känns alltmer korridorlik och smal. Som om skogsdungen bredvid bildade en frontlinje som med små, oeftergivliga steg tog ett allt fastare grepp om byggnaden. Det är givetvis inte sant. Något som å andra sidan är sant – trots att jag först tänker att jag ser fel – är att cykeln är försvunnen.

Kanske är det bara någon som har gjort ett nattligt ärende i skogsdungen. Vi är alla olika, som jag så ofta har fått konstatera. Om någon velat göra någonting i en grandunge i Vanda, något man inte kan göra någon annanstans, har personen ifråga fått göra det, fått tillbringa en efterlängtdad stund i ett självvalt buskage för att sedan fortsätta sin färd, en erfarenhet rikare. Men mina tankar är som svårtända tändstickor, de gnistrar till och slocknar direkt. Det är önsketänkande, och det vet jag.

Sedan ser jag det.

En man springer rakt mot mig.

Jag tänker på ett bowlingklot med ben.

Och på många sätt är det som att vi befinner oss på en bowlingbana. Det asfalterade området är smalt och långt, bowlingklotet rullar fram i hög fart mitt på banan – och jag är en kägla vid slutet av den. Så fort jag förstår vad som håller på att hända vänder jag mig om. Jag börjar springa och samtidigt ser jag att byggnadens hörn och bakgården är betydligt längre bort än jag hade trott.

Jag är fortfarande stel efter timmarna jag suttit i kontorsstolen. Bowlingklotet rör sig helt enkelt fortare, det förstår jag redan när jag tar det första steget. Ändå måste jag springa. Samtidigt tittar jag hastigt bakåt.

Bowlingklotet har mörkblå träningsbyxor och en svart eller blå jacka och en svart luva väldigt långt nerdragen över huvudet. Hans korta ben rör sig som i en tecknad film där benen ersätts av en virvelstorm som snurrar i hiskelig fart. Armarna håller takten i det intensiva framskridandet, som cylindrar som pumpar på högvarv. Om situationen hade varit en annan, skulle jag ha stannat till och betraktat löpningen av rent intresse. Nu springer jag det snabbaste jag kan och ändå hör jag den rusande maskinen närma sig.

Jag ser hörnet framför mig.

Runt hörnet ligger lastbryggan. I lastbryggans andra ände finns en stegen upp till taket. Jag kommer inte på något annat att göra. Om jag bara lyckas ta mig upp på stegen och till taket kan jag sparka bort fingrarna på den som försöker klättra upp. Det är naturligtvis en nödlösning. Det är svårt att komma på ett alternativt scenario, för att inte tala om att fundera ut det mest optimala alternativet, när klotet redan är i rullning och det är jag som är käglan.

Jag närmar mig hörnet, det ligger femton meter bort. Jag kommer fram till hörnet och byter kurs.

Jag springer mot lastbryggan, bara några steg kvar till järntrappan nu. Jag kommer fram till den och klättrar upp för de skramlande trappstegen till lastbryggan. Sedan springer jag igen. Jag ser stegen framför mig och tänker att jag kommer att klara mig dit fram och upp på taket, när ...

Bowlingklotet träffar min rygg.

Jag flyger framåt av kraften, som om någon slungat i väg mig genom luften, och dimper ner på mage på lastbryggans järnyta. Jag försöker resa mig, men klarar det inte. En häst sätter sig på min rygg. Så känns det. Som om ryttarens och hästens roller var ombytta.

Bowlingklotet trycker armarna mot min rygg, tar tag i mitt huvud med sina händer – jag känner de korta, men desto starkare kalla fingrarna mot mina tinningar – sliter upp mitt huvud ... och slår ner det igen.

Min panna träffar järngallret, en, två, tre gånger. Jag hör det dova metalliska ljudet i både öronen och mitt inre. Jag tar tag i mannens handleder, men de är som värmeledningar nedgrävda i marken, tjocka och stabila. Vilket betyder att jag inte lyckas stoppa deras rörelser. Min panna hamras in i gallret. När mitt huvud reser sig än en gång, eller rättare sagt, när det slits upp,

ser jag snett framför mig till vänster några brädstumpar som jag använde när jag reparerade Jordgubbslabrynten.

Jag sträcker på mig och min hand får grepp om änden av en tvådelad L-formad bräda, jag drar den närmare mig en centimeter i taget och lyckas greppa den med fingrarna. Samtidigt dunkas min panna in i järnet och det börjar nästan kännas som att järnet snart kommer att ge vika. Det finns ingen tid att förlora. Jag tar ett så stadigt grepp jag kan om brädan, gör en snabb uppskattning av längden på bowlingklotets rygg och huvudets position och svingar med armen med uppåtdandandet av alla mina krafter.

Brädan ger ifrån sig ett överraskande ljud. Mjukt och blött.

Fingrarna släpper taget om mitt huvud och hästen på min rygg vacklar. Jag pressar mig upp med handen och hästen vacklar igen, den här gången ännu mer och jag lyckas göra mig fri. Jag kan röra på benen, ställer mig upp och tänker att jag ska springa igen. Så blir det inte. Efter att ha fått pannan dunkad mot marken är jag väldigt yr och tar mig framåt med försiktiga, sökande steg. Jag sneglar bakåt. Bowlingklotet undersöker någonting han har i händerna, sedan tittar han mot mig och visar upp det han undersökte så att jag också kan se det. Snabbt uppfattar jag var jag träffade med min brädhammare.

Rakt i munnen. En tand.

Bowlingklotet kastar bort tanden. Den flyger i en båge, försvinner i väg i mörkret. Bowlingklotet torkar sin blodiga mun med jackärmen. Sedan kommer han mot mig igen. Jag vänder mig om och börjar springa. Jag skulle inte överleva en till ojämn match, det inser jag. Ändå springer jag och det är bara ett tiotal meter till stegen på väggen. Vartenda kliv kräver koncentration. Kanske är det därför jag inte har lagt märke till att en tredje person har dykt upp vid lastbryggan.

Personen har på sig en rånarluva och närmar sig från last-

bryggans mörka ände. Rånarluvan springer först mot mig men ändrar sedan kurs och jag ser att hen tänker springa förbi mig.

Under de följande tre sekunderna händer en hel del.

Bowlingklotet håller än en gång på att hinna i kapp mig, han är en armlängd bort. Rånarluvan kommer från andra hållet, bakifrån och ur mörkret, så troligtvis märker Bowlingklotet ingenting.

Rånarluvan hukar sig i farten, plockar upp en jordgubbe och kommer upp jämsides med mig.

Jordgubben i Rånarluvans händer är en del av Jordgubbslabyrinten, en utsmyckning som jag själv har burit ut från parken för att ta isär den och sortera den i två sorteringskärl, plasten i plastinsamlingen och metallen i metallinsamlingen. Jag har tagit bort jordgubben som är omkring sextio centimeter i diameter eftersom den är trasig, har vassa kanter och är farlig för barnen.

Jag försöker ändra riktning, men då vacklar jag till och vänder mig delvis om så att jag ser vad som händer.

Rånarluvan och Bowlingklotet möts i full fart. Eller rättare sagt slår Rånarluvan Bowlingklotet i huvudet med jordgubben. Eller närmare bestämt borde man konstatera att Bowlingklotet träffar jordgubben. Det knakar till i plasten, Bowlingklotets huvud försvinner in i frukten.

Jordgubben fastnar på mannens axlar, det ser ut som att han har ett enormt rött huvud krönt av en tofs grönt hår. Samtidigt river kraftiga järntrådar med vassa spetsar i mannens hals och halspulsåder. Som slits upp. Slutresultatet av det hela är att ...

Det irrar omkring en man med jordgubbshuvud på lastbryggan med blodet sprutande ur halsen.

Jag är yr, det susar i öronen och jag kan bara hålla mig upprätt när jag tar stöd mot mina knän. Jag tänker att det finns flera orsaker till yrseln och suset: syreunderskott, att min

panna slagits mot lastbryggan och det jag ser framför mig. Det känns som att jag bevittnar resultatet av ett trolleritrick eller rekordförsök som i något skede har gått snett.

Mannen är uppenbart förvånad, förskräckt – vem skulle inte bli det av att hamna i en plastjordgubbe med ett djupt öppet sår i halsen? – och agerar på intet sätt förnuftigt. Han fäktar hit och dit med händerna, hoppar några gånger där han står, trots att han borde –

Rånarluvan tar några steg mot mannen, säger någonting jag inte kan höra, närmar sig honom med höjda händer, för att hjälpa antar jag ... Kanske hör mannen bara steg som närmar sig och missförstår situationen. Eller så är det något annat som ger honom panik, för han vänder sig snabbt om och börjar springa.

Mannen med jordgubbshuvud rusar fram över lastbryggan, blodet stänker, hans ben vevar som propellrar.

Rånarluvan springer efter, ropar något igen. Det ser ut som om mannen ökar farten. Sedan, efter bara några steg, hamnar jordgubben på sniskan och den vajar alltmer för varje steg. Rånarluvan håller på att hinna i kapp mannen när den sista vajningen gör det omöjligt att hjälpa honom. Mannen hoppar ner från lastbryggan ut i natten.

Han flyger en stund i skenet från ljuskägorna, jordgubben glänser, blodet gör en båge i luften, fötterna trampar –

Sedan ändras ekvationens faktorer.

Tyngdkraften kopplar greppet om mannen.

Åtta dagar tidigare

1

Äventyrsparken syntes på långt håll. Den var en röd-orange låda i klara färger, till storleken någonstans mellan ett Stockmann-varuhus och en flygplats. Lådan var totalt nästan tvåhundra meter lång, femton meter hög, och på taket stod parkens namn Skoj-ohoj med stora bokstäver. Just nu träffade den låga novembersolen skylten vemodigt vackert, förgyllde asfalten på den tre fotbollsplaner stora parkeringsplatsen och polerade mjukt byggnaden av plåt och stål.

Jag stannade vid trafikljuset, tittade mot äventyrsparken på andra sidan vägen och tänkte än en gång att någonting verkligen var annorlunda.

Någonting hade förändrats. Förändrats permanent.

Det här är min park, tänkte jag. Tanken gav mig kraft. Jag hade nästan dött för parken, jag hade lett den ut ur ett berg av skulder och även om den ännu inte gick med vinst, så skulle den åtminstone klara sig – med allra största sannolikhet.

För bara ett halvår sedan hade jag blivit tvungen att säga upp mig från mitt jobb som försäkringsmatematiker på ett stort försäkringsbolag. Alternativet hade varit att få göra helt meningslösa låtsasberäkningar i en källarskrubb eller att delta i en känslobaserad utbildning i teamdynamik och gruppyoga. Och bara en kort stund efter att jag sagt upp mig, hade jag fått veta att min bror gått bort och att jag ärvt hans

äventyrspark. På äventyrsparken hade jag dessutom fått veta att jag också ärvt min brors skulder – lån som han tagit av tungt kriminella. Det ena hade lett till det andra och för att rädda mitt liv, äventyrsparkens anställda och äventyrsparken själv hade jag bland annat blivit tvungen att tillgripa fysiskt självförsvar, vilket ledde till att en av gangstrarna dog efter samverkan mellan mig och ett jättekaninöra av plast, att jag startade en konsumentkreditbank, körde den i botten, träffade en konstnär som väckte okända krafter i mig, blev tvungen att undvika såväl bovar som poliser och även nödgades bevittna något som fortfarande fick mig att känna på min egen hals med jämna mellanrum.

Efter allt som hänt var parkens ekonomiska situation fortfarande svår. Något annat ord gick inte att använda.

Jag hade redan blivit tvungen att förlita mig på ett flertal sparåtgärder och misstänkte att jag skulle behöva ta till ännu fler. Jag hade själv försökt vara ett föredöme på olika sätt. Min lön var redan lägre än alla andras och när jag då och då åt lunch och mellanmål i äventyrsparkens kafé Knasiga kakan betalade jag ur egen plånbok. Jag hade inte sänkt de andras löner, men jag hade naturligtvis blivit tvungen att skära i anslagen till de olika avdelningarna. Det hade väckt motstånd, men jag hade motiverat lösningarna utifrån noggranna beräkningar och i varje skede betonat för de anställda att vi måste se det hela åtminstone ur ett fem- eller helst av allt ett tioårsperspektiv. Det hade oftast följts av tystnad. Vilket å sin sida hade gett mig möjligheten att presentera olika sparåtgärder, från det stora (energibesparing: det var nu i genomsnitt en och en halv grad kallare i hallen än för en månad sedan. Barnen märkte det naturligtvis inte och åt de anställda hade jag låtit trycka upp tjocka collegetröjor med äventyrsparkens namn), till det lilla (jag målade om Magiska stegen i Äventyrsborgen själv,

vilket också syns på väggen bakom stegen. Det innebar dock en anseelig besparing).

Jag korsade vägen och kom in på parkeringsplatsen. Mitt humör blev bättre och bättre för varje steg jag tog, bitarna föll på plats. I allmänhet och var för sig, på lång sikt och dag för dag. Ekvationen tog form. Allt stod klart.

Det här var mitt liv nu. Och det allra viktigaste: mitt liv var i ordning igen.

Med raska steg flög jag fram till huvudingången, skjutdörarna öppnades, jag klev in i entrén som hade stark belysning och var inredd med klara färger. När man kommit så här långt kände man att man hade klivit in i en annan värld. Något sådant hände mig även nu, trots att jag var van. Vid sidan av den upplevelsen fick jag även en annan känsla, som jag genast kände igen. Jag insåg att jag kände mig som hemma. Var det vad som hade hänt – att det här stället hade blivit som ett hem för mig?

Kristian stod vid försäljningsdisken. Han räckte fram inträdesbiljetter till en man som såg trött ut och åtföljdes av tre betydligt kortare parkbesökare som aktivt försökte ta sig i tre olika riktningar. Mannen fick biljetterna, vände sig motvilligt om, föste med sig trion och så försvann de in i hallen.

Jag önskade Kristian en god morgon och förväntade mig att se hans breda, entusiastiska leende och få höra någon variant på hur lysande eller fantastisk just den här morgonen var.

”God morgon”, sa han artigt och fortsatte stirra in i skärmen.

Kristian var oerhört effektiv i sitt försäljningsarbete och han var extremt ivrig. Han kontaktade mig med meddelanden och telefonsamtal, även utanför arbetstid. *Hejsan Bossen, en MEGAFANTASTISK överraskning väntar dig här!!!* kunde han skriva eller säga när han ringde, och när jag anlände till

parken kunde jag konstatera att det hade kommit en ny sorts glass till Knasiga kakans självbetjäningsskåp. För Kristian var varje morgon fantastisk och det berättade han för alla. Nu klickade han på musen. Med eftertryck. Klickningarna lät som knackningar. Jag såg mig omkring. Det var ingen kö. Redan på parkeringen hade jag kunnat dra slutsatsen att mängden kunder just nu var måttlig, precis som man kunde förvänta sig en onsdagsförmiddag i november.

”Vilken fantastisk förmiddag”, hörde jag mig själv säga och insåg att jag uttalat orden just för att jag inte hade fått höra dem.

”Vad?” frågade Kristian. Nu tittade han också på mig för första gången. Han såg mig i ögonen, men ändå var blicken ofokuserad på något sätt. Som om han medan han tittade samtidigt hindrade sig själv från att se. Precis när jag skulle fråga om Kristian hade något särskilt problem som han brottades med, något som drog honom allt närmare skärmen – han sträckte på nacken på ett väldigt onaturligt sätt – lade jag märke till den stora klockan i entrén.

Klockan elva befann jag mig vid startplatsen för Varantåget. Varantåget var en av parkens äldsta attraktioner, och alltså en av de mest populära. Den var också en av de säkraste, lämplig även för dem som inte ens var förmögna att säga att de ville åka den. För att öka säkerheten ytterligare hade vi bestämt oss för att installera extra kuddar i vagnarna. Jag tyckte att det var överdrivet, men Esa var parkens säkerhetschef och han ansåg att vi borde vara förberedda på allt. Sedan en tid tillbaka hade jag varit medveten om att när Esa sa *allt*, så menade han verkligen allt.

Jag hittade Esa bakom en vagn. Han låg på mage och knackade med en hammare på vagnens underrede. Luften kring Esa var dålig och kväljande som vanligt. Och trots att han låg ner

fick man intrycket av att han när som helst var redo att hoppa upp om det behövdes. Intrycket kunde också komma sig av att han fram till de senaste veckorna hade burit collegetröjor från USA:s marinkår med ett budskap om tröjnehavarens tjänstvillighet. Trots att han nu hade bytt marinkårströjorna mot hemtrevliga ylletröjor med djurfigurer, kunde jag fortfarande när jag tittade på honom se samma militäriska hållning och fysiska beredskapsläge som man kanske också kunde förvänta sig av en före detta soldat i USA:s marinkår.

”Ska inte kuddarna vara i vagnarna?” frågade jag.

Hammaren stannade till i luften. Esa varken vände sig om eller tog blicken från vagnsbotten.

”I sinom tid”, svarade han.

”I sinom tid?”

”När ryggen är säkrad.”

Jag visste inte vad Esa syftade på, men det var typiskt för honom att kommunicera på det här sättet.

”När tror du ... att ryggen kan vara säkrad?”

”Omöjligt att säga utifrån nuvarande underrättelser. Vi opererar ständigt i underläge och med bristfälliga koordinater. Men eldgivningen måste fortsätta –”

”Just det”, inflikade jag snabbt. ”Det är bara det att jag måste ringa ett samtal klockan halv tolv.”

”Det kommer säkert ta längre tid än så”, sa Esa och pratade snabbare än någonsin: orden kom ur hans mun i ett enda knippe.

Jag såg mig omkring. Att få i gång Varantåget var inte en avgörande uppgift. Vi hade fortfarande bara några få kunder och de flesta av dem var betydligt större än Varantågets genomsnittliga resenärer, och dagen verkade även i övrigt bli ganska lugn. Samtidigt blåste Esa ur sig luft igen. Jag kände värmen mot mitt ansikte, slutade andas genom näsan för att

undvika kväljningarna, öppnade munnen och kände genast hur det brände i struphuvudet.

”Jag kan komma tillbaka senare”, föreslog jag.

Hammaren slog igen. Esa sa ingenting.

Jag gav mig av i riktning mot Rutschberget och när jag kommit tillräckligt långt bort – när det gällde Esa var femton meter lämpligt säkerhetsavstånd – andades jag in.

Knasiga kakan doftade av söta bakelser och laxsoppa. Våra korta kunder var ofta högljudda och i dag var inget undantag. Trots att ventileringen förbättrats var kaféet fortfarande väldigt varmt. Allt det nämnda kombinerat – de tjocka dofterna, de höga ljuden och den ovanligt höga temperaturen – gjorde att platsen kändes utmattande. Ofta när jag gick ut från kaféet märkte jag att jag slets mellan motstridiga känslor: en besvärlig blandning av sömnhet och panik.

Jag gick fram till disken och såg Johanna i köket. Jag tog en bulle med smöröga ur vitrinskåpet, lyfte upp tallriken så att Johanna skulle se den. Hon nickade mot mig, sänkte ner pomes frites i kokande olja och gick fram till andra sidan disken. Precis när jag skulle säga att jag ville betala för bullen och ta den med mig, tog Johanna till orda.

”Jag bjuder”, sa hon. ”Vill du ha en till?”

Jag tittade på tallriken i min hand, bullen på den. Sedan tittade jag på Johanna igen. Redan första gången vi träffades för flera månader sedan tänkte jag att hennes ansikte påminde om ansiktet på en straffånge som tränade inför ett triathlon. Jag hade inte haft fel och för henne var kaféet allt. Ingenting här hände utan hennes tillstånd eller bröt mot reglerna, skrivna och oskrivna. Hon gav aldrig – under några som helst omständigheter – bort någonting gratis. Och nu erbjöd hon mig ytterligare en bulle.

”Jag behöver bara en”, svarade jag.